

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL ALBA IULIA
SECTIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV SI FISCAL

DECIZIE Nr. 180/2020

Sedința publică de la 05 Martie 2020

Completul compus din:

PREȘEDINTE

Judecător (

Judecător

Grefier

1

Pe rol se află soluționarea cauzei, în rejudicare după casare, privind acțiunea formulată de reclamanta SC SA, în insolvență, reprezentată prin administrator special Danci Marius, administrator judiciar fiind în contradictoriu cu pârâtele Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara și Administrația Județeană a Finanțelor Publice Hunedoara.

Mersul dezbaterilor și concluziile părților au fost consemnate în încheierea de amânare inițială a pronunțării, din data de care împreună cu încheierea ulterioară de amânare a pronunțării, din data de , fac parte integrantă din prezenta decizie.

- CURTEA DE APEL -
Asupra recursului de față

1. Soluția instanței de fond

Prin sentința nr. 1709/CA/2017 Tribunalul Hunedoara a admis în parte acțiunea în contencios administrativ fiscal formulată de reclamanta SC Pregoterm SA-societate aflată în procedura de insolvență împotriva pârâtelor DGRFP Timișoara reprezentată prin Administrația Județeană a Finanțelor Publice Hunedoara și Administrația Județeană a Finanțelor Publice Hunedoara și în consecință:

A desființat în parte Decizia nr. de soluționare a contestației și Decizia de impunere privind obligații fiscale suplimentare de plată nr. F-HD- cu privire la suma de lei, reprezentând TVA, dobânzi/majorări de întârziere și penalități de întârziere, menținând în rest celelalte dispoziții ale deciziilor atacate.

A respins capătul de cerere privind desființarea Raportului de inspecție fiscală nr. reținând excepția inadmisibilității.

A obligat pârâtele să plătească reclamantei suma de lei cheltuieli de judecată.

CONFIRM CU
ORIGINALUL

2. Calea de atac declarată în cauză

Împotriva acestei sentințe a declarat **recurs** Administrația Județeană a Finanțelor Publice Hunedoara care a solicitat în principal casarea sentinței și trimiterea cauzei spre rejudecare la instanța de fond, iar în subsidiar casarea sentinței, rejudecarea cauzei și respingerea acțiunii reclamantei.

Recurenta a invocat motivul de recurs prev. de art. 488 pct. 6 cod pr. civilă, invocând faptul că sentința atacată nu este motivată, respectiv judecătorul fondului nu a indicat motivele care au stat la baza soluției și nu a răspuns apărărilor intimății, aspect care constituie o încălcare a art. 425 alin. 1 lit. b Cod pr. civilă și a art. 6 CEDO.

Recurenta invocă și motivul de recurs prev. de art. 488 pct. 8 cod pr. civilă, arătând că instanța de fond a aplicat greșit prevederile art. 148 alin. 2 lit. c din codul fiscal în vigoare la data emiterii deciziei.

Organele de inspecție au acordat deductibilitate pentru TVA aferentă achizițiilor în limita procentului stabilit prin bilanțul termoenergetic (9,786 %) precum și pentru achiziții aferente consumurilor proprii de apă, energie termică și electrică, fiind socotită nedeductibilă doar TVA aferentă pierderilor care exced acestor procente reale din bilanțul termoenergetic și consumurilor proprii, potrivit prevederilor Codului fiscal.

Potrivit art. 148 alin. 2 lit. c persoana impozabilă nu are obligația ajustării taxei în cazul perisabilităților, în limitele stabilite prin lege, al pierderilor tehnologice, sau al consumurilor proprii, în limitele stabilite potrivit legii, ori în lipsa acestora, în limitele stabilite de persoana impozabilă în norma proprie de consum. În situația în care pierderile tehnologice se încadrează în limitele stabilite de persoana impozabilă prin normele proprii de consum, nu se ajustează TVA aferentă acestor pierderi. Într-o situație contrară, respectiv dacă se depășesc aceste limite, se ajustează TVA aferentă depășirii acestora, situație în care se află reclamanta.

Prin urmare, reclamanta putea deduce integral TVA pe baza prevederilor art. 145 și 146 din codul fiscal, la momentul achiziției energiei termice, întrucât la acel moment nu putea determina pierderile tehnologice ulterioare. Ulterior avea obligația de a cuantifica cantitatea de energie termică pierdută pentru a o compara cu limita stabilită de lege, ori în lipsa acesteia, cu limitele stabilite în norma proprie de consum și de a determina astfel pierderile efective aferente distribuirii energiei termice, pentru a stabili dacă aceasta se încadrează în limitele la care se face referire în normele metodologice. Astfel, se apreciază că în mod corect organele de inspecție au acordat deductibilitate pentru cheltuielile în limita procentului stabilit prin bilanțul termoenergetic (9,786%) precum și pentru cheltuielile aferente consumurilor proprii de apă, energie termică și electrică, consumuri proprii stabilite de reclamantă conform situațiilor puse la dispoziție organelor fiscale.

Sentința a fost criticată și în ceea ce privește obligarea părâtei la plata cheltuielilor de judecată, apreciind că aceste cheltuieli sunt disproporționate în raport cu activitatea desfășurată de experți și de avocați. Astfel, se arată că onorariul expertului termoenergetic în cuantum de lei nu reflectă în mod realist munca depusă pentru efectuarea lucrării, iar onorariul expertului contabil în cuantum de 8000 lei este disproporțonat în raport cu activitatea desfășurată. Sunt criticate și onorariile avocaților, în cuantum de lei pentru avocat] și ei pentru avocat

Recurenta solicită reducerea acestor cheltuieli în temeiul art. 451 alin. 2 NCPC.

Recursul a fost întemeiat în drept pe disp. art. 488 pct. 6 și 8 Cod pr. civilă.

3. Poziția intimății

Intimata reclamantă SC I SA a depus la dosar întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului în principal pe cale de excepție și în subsidiar, ca nefondat și menținerea sentinței ca fiind temeinică și legală.

În ceea ce privește fondul recursului, intimata reclamantă a solicitat respingerea acestuia, motivul de recurs întemeiat pe art. 488 pct. 6 fiind nefondat, hotărârea judecătorească atacată respectând dispozițiile art. 425 alin. 1 lit. b cod pr. civilă. Sentința conține argumentele ce au condus la pronunțarea soluției, probele administrate fiind analizate în detaliu în cuprinsul hotărârii.

Motivul de recurs întemeiat pe art. 488 pct. 8 apreciază că este nefondat, din probele administrate rezultând că în mod eronat organul fiscal a stabilit limita pierderilor de energie la procentul de 9,786%, întrucât acest procent nu este real, nu se raportează la sistemul de termoficare în întregul său, ci doar la punctele termice. Bilanțul termoenergetic nu este obligatoriu și nu are caracter definitiv ci doar estimativ, situație în care pierderile sunt doar estimate, iar estimarea pierderii nu s-a făcut pentru întregul sistem de termoficare, ci doar pentru punctele termice, fără a fi luate în calcul rețeaua de distribuție și punctele de consum. Mai mult, bilanțul termoenergetic nu este o normă proprie de consum și nu reprezintă stabilirea nivelului de pierderi tehnologice pentru întregul sistem de termoficare, astfel încât cheltuiala cu acoperirea pierderilor de energie să fie limitată la nivelul de 9,786% din totalul consumului de energie.

Pe de altă parte, așa cum se reține în expertiza contabilă, cheltuielile sunt efectuate în scopul realizării de venituri impozabile și nu există nici un prejudiciu în condițiile în care cheltuielile angajate pentru pierderea de energie sunt reflectate în prețul de vânzare și distribuție al gigacaloriei. Cu referire la aplicabilitatea art. 148 alin. 2 lit. c Cod fiscal, expertul fiscal reține că toate cheltuielile aferente consumurilor de energie termică, apă caldă și energie electrică sunt justificate și pe cale de consecință, nu sunt pierderi peste normă.

4. Soluția instanței de casare.

Prin decizia nr. 3681/9.07.2018 Curtea de Apel a admis recursul pârâtei, a casat sentința și a reținut cauza spre rejudecare, fixând termen pentru rejudecarea cauzei:

Motivele de recurs prevăzute de art. 488 pct. 5 și 6 Cod pr. Civilă au fost respinse ca nefondate, instanța reținând caracterul fondat al recursului doar pentru motivul de casare prev. de art. 488 pct. 8 Cod pr. Civilă, în limitele care se vor arăta în continuare:

Atâta timp cât reclamanta nu a depus la organul fiscal un document din care să rezulte că pierderea sistemului de termoficare este mai mare decât cea stabilită prin bilanțul termoenergetic, în mod corect și în conformitate cu art. 148 alin. 2 lit. c din codul fiscal, organul fiscal a acordat deductibilitate pentru cheltuielile efectuate în limita procentului stabilit prin acest bilanț termoenergetic, apreciat ca fiind o normă proprie de consum.

Raționamentul întemeiat pe dispozițiile art. 148 alin. 2 lit. c din codul fiscal este valabil doar pentru perioada în care acest text de lege a existat, adică numai începând cu 1 ianuarie 2013.

Astfel, art. 148 alin. 2 din Legea 571/2013 a fost introdus prin OG 15/2012, publicată în MO 621/29.08.2012, iar potrivit art. III din acest act normativ art. I al OG 15/2012 se aplică începând cu data de 1 ianuarie 2013.

Prin urmare, pentru perioada 2009 – 2012 inclusiv, dispozițiile art. 148 din Legea 571/2003 trebuie aplicate în forma în vigoare la acea dată, formă care nu avea acest

CONFORM CU
ORIGINALUL

aliniat 2, referitor la situațiile în care nu se ajustează deducerea inițială a taxei, situații prevăzute la literele a – d, aplicabilă în speță fiind litera c.

În aceste condiții, pentru perioada 2013-2017, reclamanta SC [redacted] SA nu avea obligația de a stabili norme proprii de consum, deductibilitatea TVA urmând regulile generale stabilite de Codul fiscal, respectiv cele prevăzute de art. 145 - 146 din C. fisc., forma în vigoare la momentul nașterii dreptului.

Curtea a apreciat că începând cu data de 01.01.2013, data intrării în vigoare a art. 148 alin. 2 lit. c din codul fiscal, reclamanta avea obligația de a stabili prin norme proprii perisabilitățile în scopul de a-și exercita dreptul de deducere.

Având în vedere raționamentul juridic expus, Curtea a apreciat că se impune suplimentarea probațiunii, fiind necesar a fi întocmit un supliment la raportul de expertiză prin care să se stabilească TVA datorată de reclamantă pentru perioada [redacted] – [redacted] raportat la pierderile estimate de aceasta în normele de consum întocmite, precum și accesoriile aferente acestei sume, datorate ca urmare a neîndeplinirii obligațiilor fiscale prevăzute de lege.

5. Procedând la rejudecarea cauzei, Curtea constată următoarele:

Potrivit art. 501 alin. 3 Cod pr. Civilă, instanța de fond va judeca din nou, în limitele casării și ținând seama de toate motivele invocate înaintea instanței a cărei hotărâre a fost casată.

Față de cele mai sus arătate, trebuie precizat că prin decizia nr. [redacted] 31/9.07.2018, sentința nr. 1709/2017 a Tribunalului Hunedoara a fost casată numai în parte, respectiv în limitele admiterii acțiunii reclamantei SC [redacted] SA, soluția instanței de fond rămânând definitivă cu privire la cererile care au fost respinse.

Astfel, acțiunea reclamantei a vizat anularea actelor administrative emise de organul fiscal cu privire la obligațiile suplimentare de plată privind TVA, în sumă de [redacted] lei și accesoriile aferente, precum și cele privind impozit pe profit, în sumă de [redacted] lei și accesoriile aferente.

Tribunalul Hunedoara a respins acțiunea reclamantei [redacted] cu privire la impozitul pe profit, reținând că această sumă este datorată de reclamantă, așa cum rezultă din raportul de expertiză efectuat în cauză. De asemenea, capătul de cerere având ca obiect anularea dispoziției de măsuri nr. [redacted] a fost respins. Aceste aspecte au intrat în puterea lucrului judecat, întrucât ele nu au format obiect al recursului, reclamanta neformulând recurs împotriva sentinței primei instanțe.

Așadar, ceea ce a fost supus cenzurii instanței de recurs a fost partea admisă a acțiunii, respectiv anularea actelor administrativ fiscale cu privire la obligația de plată a TVA stabilit suplimentar, în sumă totală de [redacted] lei reprezentând debit principal și accesorii.

Ca atare, sub un prim aspect, Curtea precizează că atât decizia de impunere nr. [redacted] cât și decizia de soluționare a contestației nr. [redacted] sunt menținute în mod definitiv cu privire la impunerea sumei de [redacted] lei reprezentând impozit pe profit, la care se adaugă accesoriile aferente.

În ceea ce privește obligativitatea deciziei de casare, Curtea reține că potrivit art. 501 alin. 1 cod pr. Civilă în caz de casare, hotărârile instanței de recurs asupra problemelor dezlegate sunt obligatorii pentru instanța care rejudecă fondul.

Așadar, această instanță care rejudecă fondul, este ținută de problemele care au fost dezlegate deja prin decizia de casare nr. 3681/2018, aspecte asupra cărora nu se mai poate reveni și care se impun în mod obligatoriu.

Prin decizia amintită, instanța de casare a reținut că pentru perioada _____ nu există nicio dispoziție legală care să impună reclamantei întocmirea de norme de consum prin care să determine perisabilitățile, pentru această perioadă trebuind a fi valorificat raportul de expertiză efectuat în cauză.

Prin urmare, pentru perioada 2009 – 2012 inclusiv, dispozițiile art. 148 din Legea 571/2003 trebuie aplicate în forma în vigoare la acea dată, formă care nu avea acest alineat 2, referitor la situațiile în care nu se ajustează deducerea inițială a taxei, situații prevăzute la literele a – d, aplicabilă în speță fiind litera c.

În aceste condiții, pentru perioada 2 _____, reclamanta SC _____ SA nu avea obligația de a stabili norme proprii de consum, deductibilitatea TVA urmând regulile generale stabilite de Codul fiscal, respectiv cele prevăzute de art. 145 - 146 din Cod fiscal, forma în vigoare la momentul nașterii dreptului.

Potrivit prevederilor art. 145 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind C. fisc., cu modificările și completările ulterioare: „Orice persoana impozabila are dreptul sa deducă taxa aferenta achizițiilor, daca acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni: a) operațiuni taxabile;”

Deci dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată este condiționat de justificarea achizițiilor cu documente și utilizarea bunurilor achiziționate în folosul operațiunilor taxabile ale persoanei impozabile.

Totodată, pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată, este necesară respectarea condițiilor prevăzute la art. 146 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind C. fisc. cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora:

„Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei, persoana impozabila trebuie sa îndeplinească următoarele condiții:

a) pentru taxa datorată sau achitată, aferenta bunurilor care i-au fost ori urmează să îi fie livrate sau serviciilor care i-au fost ori urmează să îi fie prestate în beneficiul sau, să dețină o factura care să cuprindă informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5)”

Prin Normele metodologice de aplicare ale Codului fiscal, aprobate prin H.G. nr. 44/2004, legiuitorul reglementează la pct. 46 justificarea deducerii taxei pe valoarea adăugată numai pe baza exemplarului original al documentelor prevăzute la art. 146 alin. (1) din C. fisc. „Justificarea deducerii taxei se face numai pe baza exemplarului original al documentelor prevăzute la art. 146 alin. (1) din C. fisc. sau cu alte documente care să conțină cel puțin informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din C. fisc., cu excepția facturilor simplificate prevăzute la pct. 78. [...]”

Prin urmare, Curtea reține că în mod nelegal recurenta a refuzat reclamantei intimat dreptul de deducere, pe perioada _____ întemeiat pe prevederi legale care au intrat în vigoare numai de la 1.01.2013. Dat fiind faptul că alineatul 2 al art. 148 din Legea 571/2013 a fost introdus prin OG 15/2012, publicată în MO 621/29.08.2012, iar potrivit art. III din acest act normativ art. I al OG 15/2012 se aplică începând cu data de 1 ianuarie 2013, Curtea constată că dispozițiile legale care au constituit justificarea refuzului acordării dreptului de deducere reclamantei, nu erau în vigoare în acea perioadă.

În aceste condiții nu se putea solicita reclamantei, în mod justificat, să-și corijeze conduita, respectiv să întocmească norme de consum în scopul determinării perisabilităților. A proceda în acest fel înseamnă a adăuga o condiție suplimentară celor cerute de legiuitor pentru a justifica refuzul acordării dreptului de deducere, aspect care contravine atât legislației naționale cât și celei unionale.

Reținem așadar, că pentru această perioadă sunt valabile concluziile raportului de expertiză efectuat în fața Tribunalului Hunedoara, după termenul din _____ de unde rezultă că reclamanta SC _____ SA nu datorează sume cu titlu de TVA

suplimentar, toate cheltuielile aferente consumurilor de energie termică, apă caldă și energie electrică fiind cheltuieli necesare desfășurării normale a activității, atunci și taxa pe valoare adăugată aferentă acestor cheltuieli este deductibilă (fila 31 și următoarele, dosar Trib. Hunedoara, vol. IV, relevante fiind concluziile de la fila 64).

În ceea ce privește perioada [redacted] reclamanta avea obligația de a stabili prin norme proprii perisabilitățile în scopul de a-și exercita dreptul de deducere, prin urmare, pentru această perioadă organul fiscal în mod corect a refuzat reclamantei deducerea TVA – ului care depășește procentul de 9,786%, stabilit prin bilanțul termoeenergetic.

Așadar, în speță sunt aplicabile prevederile pct. 58 din Normele Metodologice de aplicare a art. 148 alin. 2 din codul fiscal, în conformitate cu care organul fiscal are obligația de a acorda deductibilitate numai în limitele stabilite prin lege, sau prin consumurile proprii, iar în cazul depășirii acestora, trebuie ajustată taxa aferentă depășirii.

Pentru aplicarea în concret a acestei norme, în rejudecarea cauzei, instanța a efectuat un supliment la raportul de expertiză, obiectivele fiind stabilite prin încheierea de ședință din 23.10.2018 (fila 78-79, dosar Curte).

Este de precizat că *obiectivul nr. 1 a fost stabilit de instanță*, expertul având obligația de a calcula TVA datorată de reclamantă pentru perioada [redacted], pentru achizițiile de energie termică aferente pierderilor din rețelele de distribuție, prin raportare la pierderile estimate de societate prin bilanțul termoeenergetic, iar conform acestui obiectiv, suma datorată de reclamantă este de [redacted] lei (fila 128, 142, dosar recurs). La această sumă au fost calculate accesoriile, respectiv suma de [redacted] lei, reprezentând dobânzi de întârziere, și suma de [redacted] lei, reprezentând penalități de întârziere, aferentă TVA, conform obiectivului nr. 4, stabilit de instanță.

Aceste sume vor fi în final reținute ca fiind datorate de reclamantă, întrucât obiectivele 1 și 4 au fost stabilite de instanță ca urmare a dezlegărilor obligatorii date prin decizia de casare nr. 3681/2018.

Prin obiectivul nr. 2, încuviințat la solicitarea reclamantei, s-a solicitat expertului să calculeze TVA - ul datorat de reclamantă pe energia electrică, energia termică și apă caldă, în mod defalcat, pe părți componente, iar nu global, expertul reținând o sumă mai mare decât cea de la obiectivul 1, respectiv suma de [redacted] lei (fila 129, 143). Instanța nu va reține însă această sumă, întrucât ea a fost calculată de expert la solicitarea reclamantei, astfel că nu se poate crea acesteia o situație mai grea, decât cea care rezultă din răspunsul la obiectivul nr. 1, care a fost stabilit de instanță.

În ceea ce privește obiectivul 3, acesta a fost eronat înțeles de către expert, întrucât instanța de casare a solicitat expertului să calculeze TVA -ul total datorat de reclamantă, atât cel pentru perioada 2013-2014, cât și cel pentru perioada 2009-2012, cu precizarea că *acesta din urmă este cel care rezultă din raportul de expertiză efectuat în fața Tribunalului Hunedoara și de la data de 8.09.2017.*

Instanța de casare nu a precizat expres că pentru această perioadă reclamanta nu datorează TVA, însă a făcut trimitere la raportul de expertiză efectuat în fața Tribunalului din care rezultă acest lucru, în mod neechivoc. În decizia de casare nr. 3681/2018, Curtea a subliniat că pentru perioada [redacted] reclamanta nu avea obligația de a întocmi norme proprii de consum, iar pentru această perioadă raportul efectuat în fața instanței de fond trebuie valorificat, fiind precizat suficient de clar pentru ce se impune suplimentarea probațiunii și care sunt aspectele care necesită lămuriri.

Prin urmare, sumele stabilite de expert ca fiind datorate de reclamantă cu titlu de TVA pentru perioada 2009-2012, respectiv suma de [redacted] lei, în varianta 1 și suma de [redacted] lei, în varianta 2, la care a adăugat accesorii (fila 143 și următoarele), nu vor fi luate în considerare de instanța de rejudecare a fondului, întrucât acestea

stabilesc aspecte contrare celor reținute în decizia de casare, ceea ce contravine art. 501 alin. 1 Cod pr. Civilă, în conformitate cu care "hotărârile instanței de recurs asupra problemelor dezlegate sunt obligatorii pentru instanța care rejudecă fondul".

În consecință, față de dispozițiile precizate ale art. 501 alin. 1 Cod pr. Civilă, Curtea va proceda la rejudecarea acțiunii reclamantei SC SA în limitele stabilite prin decizia de casare, în sensul admiterii în parte a acțiunii reclamantei și anulării Deciziei nr. de soluționare a contestației administrative emisă de pârâta Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara precum și a Deciziei de impunere privind obligații fiscale suplimentare de plată nr. F-HD - emisă de pârâta Administrația Județeană a Finanțelor Publice Hunedoara cu privire la suma totală de lei datorată de reclamantă cu titlu de obligațiile fiscale suplimentare de plată reprezentând TVA, dobânzi de întârziere și penalități de întârziere, pe perioada 2009 - 2012.

Această sumă reprezintă diferența între suma totală de lei, reținută de organul fiscal ca fiind datorată de reclamantă pentru întreaga perioadă pentru care s-a efectuat controlul, respectiv și suma reținută de instanță ca fiind datorată de reclamantă pentru perioada conform răspunsurilor date de expert la obiectivele nr. 1 și 4 din raportul de expertiză efectuat în fața Curții, după casarea sentinței și reținerea cauzei spre rejudecare.

Prin urmare, pentru suma de lei datorată de reclamantă pentru perioada cu titlu de obligații fiscale suplimentare, compusă din debit principal TVA - lei, dobânzi de întârziere - lei și penalități de întârziere - lei, actele atacate vor fi menținute, iar acțiunea reclamantei va fi respinsă.

De asemenea, actele fiscale vor fi menținute și pentru suma de € lei reprezentând impozit pe profit și accesoriile aferente, întrucât aceste aspecte au intrat în puterea lucrului judecat, ele neformând obiect al recursului, instanța de casare arătând expres că limitele casării se circumscriu sferei admiterii acțiunii reclamantei.

În ceea ce privește raportul de expertiză efectuat în fața Curții, aceasta este probă care s-a efectuat la solicitarea și în folosul reclamantei, motiv pentru care se impune ca plata acesteia să fie suportată în întregime de reclamantă.

La termenul de judecată din în temeiul art. 22-23 din OG 2/2001, instanța a încuviințat onorariul definitiv solicitat de expert, în cuantum de lei, din care reclamanta a achitat suma de lei, la data de 1 (fila 86), rămânând de achitat o diferență de lei, pe care reclamanta trebuia să o achite în termen de 5 zile de la data încuviințării decontului final, față de prevederile art. 22 alin. 2 din OG 2/2001.

Întrucât reclamanta nu a făcut dovada achitării onorariului expertului până la data pronunțării prezentei decizii, 5 martie 2020, instanța va dispune obligarea reclamantei SC SA- societate aflată în procedura generală a insolvenței să plătească suma de lei, în favoarea expertului pentru suplimentul la raportul de expertiză efectuat în rejudecarea cauzei după casarea sentinței și reținerea cauzei spre rejudecare, de instanța de recurs.

În ceea ce privește cheltuielile de judecată efectuate în primă instanță, Tribunalul a obligat pârâtele la plata sumei de lei, reprezentând onorarii de avocați și onorarii de experți, recurenta pârâta criticând aceste dispoziții ale sentinței și solicitând micșorarea cheltuielilor de judecată, în temeiul art. 451 alin. 2 cod pr. Civilă.

Instanța de recurs nu a analizat aceste critici prin decizia de casare 3681/2018, menționând că acestea vor fi analizate de instanța de rejudecare.

Instanța de rejudecare reține că, potrivit art. 451 alin. 2 și 3 Cod pr. Civilă, instanța poate să reducă motivat partea din cheltuielile de judecată reprezentând onorariul avocaților și plata experților, atunci când este vădit disproportionat în raport cu valoarea

și complexitatea cauzei, ori cu activitatea desfășurată de avocat. Măsura luată de instanță nu va avea niciun efect asupra raporturilor dintre avocat și clientul său.

Suma acordată de instanța de fond cu titlu de cheltuieli de judecată reprezintă o parte din suma totală solicitată de reclamantă prin concluziile scrise depuse la 8.11.2017. Astfel, reclamanta a solicitat suma de lei, compusă din lei – onorariu expert noui pentru raportul termoeenergetic, lei – onorariu expert pentru expertiza contabilă și lei, reprezentând onorarii de avocat, pentru avocații și lei. Instanța de fond a acordat suma de lei, având în vedere admiterea în parte a pretențiilor reclamantei.

Dispozițiile art. 453 alin. 2 Cod pr. Civilă permit instanței să reducă cheltuielile de judecată suportate de părți, în măsura în care pretențiile lor sunt admise numai în parte.

Ca urmare a faptului că instanța de rejudecare a admis pretențiile reclamantei într-un procent mai mic decât prima instanță, cheltuielile reclamantei vor fi reduse și mai mult, urmând ca în final, pârâtele să fie obligate la plata sumei de lei, cu titlu de cheltuieli de judecată datorate în ambele cicluri procesuale (onorarii de avocați și onorarii de experți), reduse proporțional pretențiilor admise.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII

DECIDE

În evocarea fondului:

Admite în parte acțiunea în contencios administrativ fiscal formulată de reclamanta SC SA- societate aflată în procedura generală a insolvenței împotriva pârâtelor Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara și Administrația Județeană a Finanțelor Publice Hunedoara și în consecință:

Anulează în parte Decizia nr. de soluționare a contestației administrative emisă de pârâta Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara și Decizia de impunere privind obligații fiscale suplimentare de plată nr. F-HD - emisă de pârâta Administrația Județeană a Finanțelor Publice Hunedoara cu privire la suma totală lei datorată de reclamantă cu titlu de obligațiile fiscale suplimentare de plată reprezentând TVA, dobânzi de întârziere și penalități de întârziere, pe perioada

Menține actele administrative fiscale atacate cu privire la suma totală de lei datorată de reclamantă pentru perioada cu titlu de obligații fiscale suplimentare:

- lei - reprezentând TVA,
- lei - reprezentând dobânzi de întârziere, aferentă TVA
- lei - reprezentând penalități de întârziere, aferentă TVA.

Obligă reclamanta SC SA- societate aflată în procedura generală a insolvenței să plătească suma de lei, în favoarea expertului pentru raportul de expertiză efectuat în recurs.

Obligă pârâtele Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara și Administrația Județeană a Finanțelor Publice Hunedoara să plătească reclamantei SC SA suma de lei, cu titlu de cheltuieli de judecată datorate în ambele cicluri procesuale, reduse proporțional pretențiilor admise.

Definitivă.

Pronunțată conform art. 396 alin. 2 din noul Cod de Procedură Civilă, prin punerea soluției la dispoziția părților, prin mijlocirea Grefei, la data de 05.03.2020.

Președinte,

Judecător,

Judecător,

Grefier,

Red./Tehnored. C.M.C.
5 ex./27.03.2020

[Handwritten signature]

CONFORM CU
ORIGINALUL